

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3160/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића чланова већа, у правној ствари тужиле мал.АА из ..., чији је законски заступник ББ из ..., а коју заступа Иван Вуловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде новчаног обештећења због повреде права на правично суђење, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж-рр 557/19 од 16.01.2020. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж-рр 557/19 од 16.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж-рр 557/19 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 1247/18 од 30.10.2018. године, исправљеном решењем истог суда Прр 1247/18 од 22.07.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена Република Србија да тужили, на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Крагујевцу Ст 18/10, плати 500 евра са законском каматом почев од 30.10.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа до тражених 1.500 евра са припадајућом каматом, а ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у односу на тужено Министарство правде, Привредни суд у Крагујевцу. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж-рр 557/19 од 16.01.2020. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена у ставу

другом и четвртом, док је у осталом делу првостепена одлука укинута без поновног одлучивања.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побижана одлука о тужбеном захтеву донета је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, што значи да различита висина досуђене накнаде не представља неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 10.09.2018. године, а побијана вредност предмета спора је противвредност 1.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић